

KAYIP ECZACI

İçin Övgüler

“*Kayıp Eczacı*’da farklı yüzyıllarda yaşamış kadınlar hem gerçeğin hem de intikamlarının peşine düşüyor. Sürükleyici, tamamen orijinal ve güçlü bir hikâye.”

—FIONA DAVIS

“Sarah Penner, *Kayıp Eczacı*’da üç ana karakteri ve iki farklı zaman akışını ikna edici bir biçimde bir araya getirerek zehir, intikam ve onları ezen bir dünyaya karşı diğer kadınlara yardım eden gizli bir kadın ağını birleştiriyor. Cesur, cüretkâr, dört dörtlük bir ilk roman!”

—KATE QUINN

“Derin araştırmaların sonucunda ortaya çıkan *Kayıp Eczacı* merakınızı körükleyecek.”

—AMY MEYERSON

“*Kayıp Eczacı* zehirlere, iksirlere ve hayatta kalmak adına yapılan karanlık eylemlere dair dikkat çeken bir hikâye.”

—HEATHER WEBB

Çeviren
Elif Nihan Akbaş

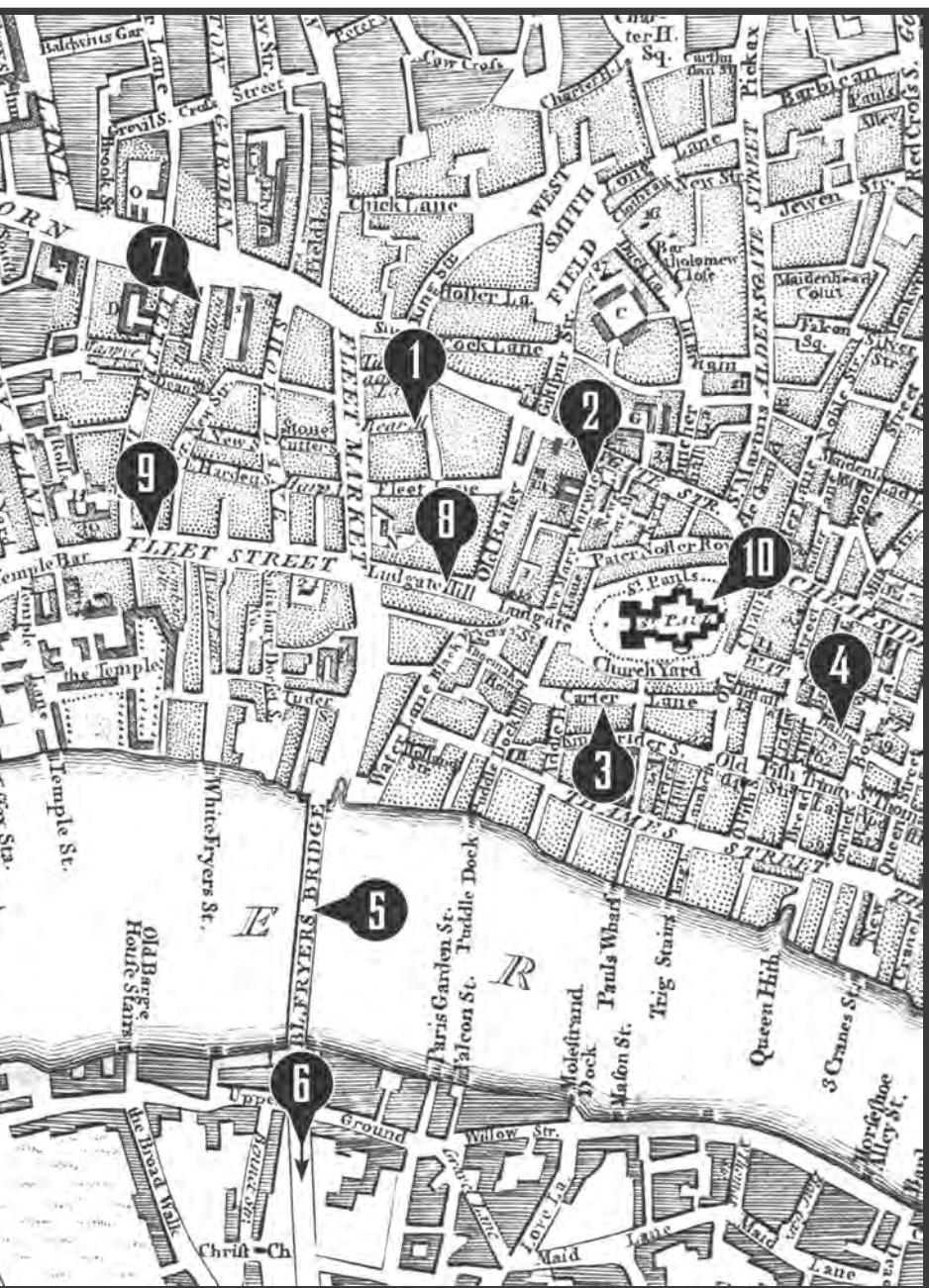
Annem ve babam için

LONDRA

1791 Dolayları

1. AYI SOKAK
2. WARWICK YOLU,
Amwell Mülkü
3. CARTER YOLU,
Clarence Mülkü
4. BASING YOLU,
Kitap ve Süs Eşyaları Dükkânı
5. BLACKFRIARS KÖPRÜSÜ
6. WALWORTH YOLU,
BÖCEK TARLALARI
7. BARTLETT GEÇİDİ
8. LUDGATE TEPESİ
9. FLEET CADDESİ
10. ST. PAUL
KİLİSE MEZARLIĞI

Harita: © Britanya Kütüphanesi

**“NANKÖRLERE YAHUT APTALLARA ZANAATIMIZIN
SIRLARINI VE GİZEMLERİNİ ASLA ÖĞRETMEMEYECEĞİME...**

**BANA VERİLEN SIRLARI ASLA İFŞA ETMEYECEĞİME...
ASLA ZEHİR VERMEYECEĞİME...**

**ŞARLATANLARIN, SAHTE DOKTORLARIN VE SİMYACILARIN
REZİL VE HABİS UYGULAMALARINI KABUL ETMEYECEĞİME
VE ONLARDAN VEBADAN KAÇAR GİBİ KAÇACAĞIMA...**

DÜKKÂNIMDA ESKİ YA DA BOZUK İLAÇ BULUNDURMAYACAĞIMA...

**HER ŞEYİN YARATICISI VE SAHİBİ TANRI KARŞINDA
YEMİN EDER VE SÖZ VERİRİM.**

**BUNLARA UYDUĞUM SÜRECE
TANRI BENİ KUTSASINI!”**

—KADİM ECZACI YEMİNİ

I

NELLA

3 Şubat 1791

Şafak sökerken gelecekti. Mektubunu elinde tuttuğum, adını henüz bilmediğim kadın.

Ne yaşını ne de nerede yaşadığını biliyordum. Ne toplumdaki yerini ne de gece çöktüğünde düşlediği karanlık şeyleri biliyordum. Bir kurban da olabilirdi günahkâr da. Bir yeni gelin ya da intikam peşine düşmüş bir dul. Bir dadı ya da sosyete orospusu.

Ama bilmediğim bunca şeye rağmen şu kadarını anlamıştım: Kadın kesinlikle kimin ölmesini istediğini biliyordu.

Tek bir mum fitilinin sönmeye yüz tutmuş aleviyle aydınlanan, rengi kırmızıya çalan kâğıdı kaldırdım. Parmaklarımı kadının kaleminden dökülmüş sözcüklerin üzerinde gezdirdim, onu benim gibi birini bulmaya iten o çaresizliği hayal ettim. Yalnızca bir eczacıyı değil, aynı zamanda bir katili. Bir ağuş ustasını.

İsteği basit ve açıktı. *Hanımımın kocası için, kahvaltısıyla birlikte. 4 Şubat, tan vakti.* İlk anda aklıma hanımının emrini yerine getiren orta yaşlı bir hizmetçi geldi. Son yirmi yıl içinde mükemmelleşmiş bir içgüdüyle, bu isteğe en uygun reçeteyi ânında buldum: içine *nux vomica** katılmış bir tavuk yumurtası.

* Kargabükten ağacının tohumundan üretilen, eskiden kalp uyarıcı olarak kullanılan bir ilaç. -çn

Hazırlamak yalnızca birkaç dakika sürerdi; zehir erişilebilir bir yerdeydi. Ama bilmediğim bir nedenle o mektuptaki bir şeyler bende tedirginliğe neden olmuştu. Parşömenin o belli belirsiz odunsu kokusundan ya da sol alt köşesinin sanki yaşlarla ıslanmış gibi hafiften kıvrılmış olmasından değildi. Daha ziyade *benim* içimde mayalanan bir endişeydi bu. Bir şeylerin gözden kaçmış olması gerektiğine dair sezgisel bir idrak.

Peki ama tek bir parşömen parçasında kalem darbeleri altında gizlenmiş nasıl bir yazılmamış uyarı olabilirdi ki? Hiç, diye temin ettim kendimi; bu mektup bir alamet değildi. Sıkıntılı düşüncelerim yalnızca yorgunluktan –saat epey geç olmuştu– ve eklemelerimdeki ısrarcı sızidan kaynaklanıyordu.

Önümdeki masada duran dana derisinden kayıt defterine yönelttim dikkatimi. Bu değerli defter, yaşamın ve ölümün kaydını tutuyordu; buradan, ecza dükkânlarının en kasvetlisinden zehir alan bir sürü kadının dökümü.

Kayıt defterimin ilk sayfalarında mürekkep belli belirsizdi, daha hafif bir el tarafından yazılmıştı, kederden ve dirençten yoksundu. Bu soluk, yıpranmış kayıtlar anneme aitti. 3. Arka Sokak'ta yer alan ve kadın hastalıklarına bakan bu ecza dükkânı benim olmadan çok önce onundu.

Ara sıra onun kayıtlarını okurdum –23 Mart 1767, *Bayan R. Ranford, Civanperçemi binbir yaprak otu 15 dr. 3x-* ve sözcükler onun anılarını uyandırır: *civanperçemi* köklerini havanda dövürken ensesine düşen saçları ya da çiçeklerden tohum toplayan elinin gergin, kâğıt gibi derisi. Ama annem dükkânını sahte bir duvarın ardında başka bir şeymiş gibi göstermez ve ilaçlarını koyu kırmızı şarap kaplarının içine tıkaştırmazdı. Saklanmasına gerek yoktu. Onun hazırladığı karışımlar sadece iyi şeyler içindi: yeni doğum yapmış bir annenin yaralı, hassas kısımlarını yatıştırmak ya da kısır bir eşin âdet görmesini sağlamak için. Yani annem kayıt defterinin sayfalarını en iyicil şifalı bitki ilaçlarıyla doldurmuştu. Hiçbir şüphe uyandırmazlardı.

Benim kayıt düştüğüm sayfalardaysa ısırganotu, çördükotu

ve horozibiği çiçeği gibi şeyler de vardı, evet ama aynı zamanda daha netameli ilaçlar da yer alıyordu: itüzümü, karacaot ve arsenik. Benim kayıtlarımın mürekkep darbeleri altında ihanet, ıstırap ve... karanlık sırlar gizliydi.

Düğün gecesinin şafağında kalbinin istikrarsız atışından mustarip genç, zinde bir adamın ya da sağlıklı bir çiçeği burnunda babanın aniden ateşe kurban gidişinin sırları mesela. Benim kayıtlarım her şeyi cırlıçplak gözler önüne seriyordu: Bunlar kalp zayıflığı ya da ateş değil, isimleri artık kayıt defterime işlenmiş kurnaz kadınlar tarafından şaraplara ya da turtalara karıştırılan şeytan elması suyu ve ısırғанотuydu.

Ah, ama keşke bu kayıt defteri benim sırrımı da anlatsaydı; tüm bunların nasıl başladığına dair gerçeği. Çünkü bu sayfalar da kurbanların hepsini belgeledim, biri hariç: *Frederick*. Onun isminin keskin, siyah çizgileri yalnızca kararmış kalbimde, yaralı rahmimde okunmaz hâlde duruyor.

Bu gece kullanmayacağım için kayıt defterini usulca kapadım ve dikkatimi tekrar mektuba yönelttim. Beni bu kadar endişelendiren neydi? Parşömenin kenarı gözüme takılmaya devam ediyordu, sanki altında bir şeyler sürünürmüş gibi. Masamda kaldığım süre uzadıkça karnımın ağrısı ve parmaklarımın titreyişi artıyordu. Uzakta, dükkânın duvarlarının ötesinde, bir at arabasının çanları, bir muhafızın kemerindeki zincirler gibi ürkütücü bir sesle çınladı. Ama bu gece muhafızların gelmeyeceğini söyleyerek kendimi yatıştırdım; tıpkı son yirmi yıldır gelmedikleri gibi. Dükkânım da tıpkı zehirlerim gibi fazlasıyla zekice gizlenmişti. Hiç kimse burayı bulamazdı. Londra'nın en karanlık derinliklerindeki eğri büğrü bir ara sokağın dibinde, bir dolap duvarının ardına gömülüydü.

Gözlerimi is lekeli duvardan ayırdım. O lekeyi temizlemeye ne isteğim ne de gücüm vardı. Bir raftaki boş bir şişede yansımam görünüyordu. Bir zamanlar anneminki gibi canlı bir yeşil olan gözlerimin ferî iyiden iyiye sönmüştü artık. Yine bir zamanlar yaşam dolu olan kıpkırmızı yanaklarım da çökük ve solgun-

du. Hayalete benziyor, kırk bir yaşından çok daha büyük görünüyordum.

Sol bileğimin kemiğini usulca ovmaya başladım, ateşe atılıp unutulmuş bir taş gibi sıcaktan şişmişti. Eklemelerimdeki sızı yıllardır bütün bedenime yavaşça yayılmıştı; şiddetini öylesine artırmıştı ki uyanırken acı çekmediğim bir an bile yoktu. Hazırladığım her zehir yeni bir acı dalgası getiriyordu bana; bazı akşamlar parmaklarım öylesine şiş ve katı olurdu ki derinin yarılacağına ve altında yatan şeylerin ortaya çıkacağına kesin gözüyle bakardım.

Bana bunu yapan, öldürmek ve sır saklamaktı. İçten dışa doğru çürütmeye başlamıştı beni ve içimdeki bir şeyler beni parçalamak istiyordu.

Hava birden ağırlaştı ve duman gizli odamın alçak taş tavanında kıvrılmaya başladı. Mum bitmek üzereydi ve çok geçmeden afyon ruhu damlaları o ağır sıcaklıklarıyla beni sarıp sarmalayacaktı. Gece çökeli çok olmuştu ve kadın birkaç saate gelecekti: Adını kayıt defterime ekleyeceğim ve içimde mayalanan huzursuzluğa rağmen gizemini çözmeye başlayacağım kadın.

2

CAROLINE

Günümüz, Pazartesi

Londra'da tek başıma olmamam gerekiyordu.

Yıldönümü kutlaması gezileri tek kişilik değil iki kişilik-tir sonuçta ama otelden çıkıp da Londra'da bir yaz ikindisinin parlak ışığına adım atarken yanımdaki boşluk bana tam tersini söylüyordu. Bugün –onuncu evlilik yıldönümümüzde– James'le birlikte olmamız, Thames Nehri'ne bakan şu dönme dolaba, London Eye'a doğru yol almamız gerekiyordu. Bir VIP kapsülde gece turuna rezervasyon yaptırmıştık, bir şişe köpüklü şarap ve özel bir refakatçimiz olacaktı. O kapsülün loş ışığında, yıldızlı gökyüzünün altında salınışımızı, kahkahalarımızın yalnızca birbirine çarpan şampanya kadehlerimizin çınlamasıyla ve dudaklarımızın birbirine değmesiyle kesilişini hayal ediyordum haftalardır.

Ama James'le aramızda okyanus vardı. Londra'da tek başımaydım, kederliydim, öfkeliydim, jet lag olmuşum ve hayatımı değiştirecek bir kararın eşiğindeydim.

Güneye, London Eye'a ve nehre doğru dönmek yerine tam tersi yöne, St. Paul ve Ludgate Tepesi tarafına doğru ilerlemeye başladım. Gözlerimi dört açmış en yakın barı ararken gri spor ayakkabılarım ve çapraz taktığım çantamla kendimi her zerrem-

le turist gibi hissediyordum. Defterim çantamdaydı, sayfaları mavi mürekkeple yazılmış on günlük seyahat programımız ve kalp karalamalarıyla doluydu. Daha yeni gelmişim ama iki kişilik listemizi ve birbirimize yazdığımız oyunbaz notları okumaya katlanamayacaktım. *Southwark, çiftler bahçe turu*, yazmıştım sayfalardan birine.

James de yanına, *Bir ağacın arkasında bebek yapma antrenmanı*, diye karalamıştı. Ne olur ne olmaz diye elbise giymeyi planlamıştım.

Artık deftere ihtiyacım yoktu ve içindeki tüm planlar ıskartaya çıkmıştı. Yakın zamanda ıskartaya çıkabilecek başka şeyleri de düşündükçe gözlerim doldu, boğazım yanmaya başladı. Evliliğimiz mesela? James üniversite aşkımdı; onsuz bir hayat bilmiyordum. Onsuz nasıl biriydim bilmiyordum. Bebek umutlarımı da bir kenara mı bırakacaktım? Bunu düşünmek bile midemin sancmasına neden oldu ki bu sancının tek nedeni doğru düzgün bir şeyler yeme arzusu değildi. Anne olmak istiyordum – o küçük, mükemmel ayak parmaklarını öpmek ve bebeğimin yuvarlak göbeğine kapanıp garip sesler çıkarmak.

Eski Fleet Meyhanesi adındaki bir barın girişi gözüme çarptığında daha ancak bir blok yürümüştüm. Ama içeri girmeme kalmadan elinde bir not panosu tutan, lekeli bej bir pantolon giymiş, hırpani kılıklı bir adam kaldırımda yanından geçerken beni durdurdu. Ellilerindeki adam yüzünde kocaman bir sırıtışla, “Bizimle çamur kazısına katılmak ister misin?” dedi.

Çamur kazısı mı? diye düşündüm. *Bu da çamurdan yuva yapan kuş gibi bir şey mi?* Zoraki bir tebessümle başımı iki yana salladım. “Hayır, teşekkürler.”

O kadar kolay pes edecek değildi. “Viktorya dönemi yazarlarından birini okumuşluğun var mı?” diye sordu, kırmızı tur otobüsünün tiz sesi yüzünden güçlükle duyulan bir sesle.

Bunun üzerine olduğum yerde durdum. On yıl kadar önce üniversitede İngiliz tarihinden dereceyle mezun olmuştu. Ödevlerimden hep geçer notlar almıştım ama ders kitaplarının

dışında yatanlara hep daha çok ilgi duymuştum. Kuru, formüle edilmiş bölümler beni eski binaların arşivlerinde depolanmış antika albümler ya da internette bulduğum solmuş bir efemeranın –oyun broşürleri, nüfus sayımı kayıtları, yolcu konşimentosu listeleri– dijitalleştirilmiş görüntüsü kadar cezbetmiyordu. Sınıf arkadaşlarım ders çalışmak için kahvecilerde toplanırken ben anlamsız görünen bu belgelerin arasında saatlerce kendimi kaybedebilirdim. Bu alışılmadık ilgi alanlarımı belirli bir şeye yoramıyordum, tek bildiğim toplumsal devrim ve güce tapan dünya liderleriyle alakalı sınıf tartışmalarının uyukumu getirdiğiydi. Bana göre tarihin çekiciliği uzun zaman önceki bir yaşamın önemsiz ıvır zıvırlarında, sıradan insanların dile getirilmiş sırlarında yatıyordu.

“Biraz okudum, evet,” dedim. Tabii ki klasik İngiliz romanlarının çoğunu severdim ve okul boyunca obur bir okurdum. Bazen keşke edebiyat diploması peşinde koşsaymışım diye düşünürdüm, zira ilgi alanıma daha uygun görünüyordu. Adama söylemediğimse yıllardır Viktorya dönemi edebiyatına dair hiçbir şey okumadığımdı – gerçi oraya gireceksek eskiden en sevdiklerim arasında yer alan İngiliz yazarların hiçbirini uzun zamandır okumamıştım. Eğer bu sohbet ani bir sınava dönüşürse fena hâlde çuvallardım.

“Eh, hepsi çamur kazıcılarını yazmıştır – eski bir şeyler, değerli bir şeyler bulmak için nehir boyunca dolaşan sayısız insan. Belki ayakkabıların biraz ıslanır ama geçmişe dalmanın daha iyi bir yolu yoktur. Sular yükselir, sular çekilir ve her seferinde yeni bir şeyleri devirir. Macera peşindeysen turumuza katılmalısın. İlk sefer her zaman ücretsizdir. Şurada gördüğün tuğla binalar var ya, hemen onların diğer tarafında olacağız...” Eliyle bahsettiği yeri gösterdi. “Nehre inen basamakları bul. Grup iki buçukta, gelgit çekilirken buluşacak.”

Adama gülümsedim. Bakımsız kılığına rağmen ela gözleri sıcağı ışıltıyordu. Hemen arkasındaki ahşap levhada Eski Fleet Meyhanesi yazısı, gıcırtili bir menteşenin ucunda sallanarak beni

içeri davet ediyordu. “Teşekkürler,” dedim. “Ama benim... başka bir randevum var.”

İşin aslı bir içkiye ihtiyacım vardı.

Adam başını ağır ağır sallayarak onayladı. “Peki ama eğer fikrini değiştirirsen beş buçuğa kadar falan keşifte olacağız.”

Çantamı diğer omzuma atarken, “Kolay gelsin,” diye mırıldandım; adamı bir daha görmeyeceğime emindim.

Karanlık, rutubetli mekâna girdim ve barın önündeki uzun, deri tabureye çöktüm. Fıçı biralara bakmak için öne doğru eğilirken kollarım ıslak bir şeye –önümdeki ter ve bira karışımına– değince büzüldüm. Boddingtons sipariş ettim ve sabırsızlıkla krem rengi köpüğün yüzeye çıkarak durulmasını bekledim. En sonunda koca bir yudum aldım, başımın tutmak üzere olduğunu umursamayacak kadar yıpranmıştım, bira ılıktı ve karnımın sol tarafında bir kramp baş gösterir gibi oldu.

Viktoryenler. Bir kez daha Charles Dickens’ı düşündüm, yazarın adı kulaklarımda sevgiyle unutulmuş eski bir erkek arkadaş gibi çınladı; ilgi çekici ama uzun vadede pek bir şey vadetmeyen bir adam. Yazdıklarının çoğunu okumuştum –*Oliver Twist* favorimdi, hemen arkasından da *Büyük Umutlar* geliyordu– ama belli belirsiz bir utanç duydum.

Dışarıda karşılaştığım adama göre Viktorya dönemi yazarları “sadece” şu çamur kazısı denen şeyi yazmışlardı ama ben kelimenin ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. Şimdi James burada, yanımda olsaydı kesin çam devirdiğimi söyleyerek benimle dalga geçerdi. Hep üniversite boyunca gecenin körüne kadar gotik masallar okuyarak hayatımı “kitap kulübü” gibi yaşadığımı söylerdi; oysa ona göre bu vakti akademik yayınları analiz edip tarihsel ve politik huzursuzluklar konusunda kendi tezlerimi geliştirmeye harcamalıydım. Bir tarih diploması ancak böyle bir araştırmayla birine fayda sağlayabilir derdi, zira o zaman akademiye kalabilir, doktora derecesi ve profesörlük alabilirdim.

James bazı yönlerden haklıydı. On yıl önce mezun olduğumda tarih bölümü lisans diplomasının James’in muhasebe dip-

loması kadar kariyer olanağı sunmadığını hızla fark etmişim. Benim sonuç alamadığım iş arayışlarım uzayıp dururken o Cincinnati'deki küçük ama güçlü bir muhasebe firmasından yüksek maaşlı bir iş bulmakta hiç zorlanmamıştı. Yerel liselerdeki ve bölge üniversitelerindeki birkaç öğretmenlik pozisyonuna başvurmuşum ama tam da James'in tahmin ettiği gibi hepsi yüksek lisans diploması tercih ediyordu.

Yine de yılmadan, bunu çalışmalarına daha çok asılmak için bir fırsat olarak görmüştüm. Gergin bir heyecanla Londra'nın bir saat kadar kuzeyindeki Cambridge Üniversitesi'nin yüksek lisans programı için başvuru sürecini başlatmışım. James bu fikre ısrarla karşı çıkıyordu ve çok geçmeden nedenini anlamışım: mezuniyetimizden sadece birkaç ay sonra beni Ohio Nehri'ne bakan bir iskelenin en ucuna götürmüş, diz çökmüş ve dolu dolu gözlerle benden karısı olmamı istemişti.

Cambridge haritadan silinebilirdi, umurumda bile değildi – Cambridge, yüksek lisanslar ve Charles Dickens'ın yazdığı tüm romanlar. O iskelenin ucunda kollarımı James'in boynuna dolayıp da *evet* diye fısıldadığım andan itibaren hevesli tarihçi kimliğim pas tutmaya başlamış ve yerini müstakbel eş kimliğine bırakmıştı. Yüksek lisans başvurumu çöpe atmış ve kendimi hevesle düğün planlama girdabına kaptırmışım, davetiyelerdeki tipo baskı fontlarıyla ve masa süsü olarak kullanacağımız şakayıkların pembesiyle kafayı bozmuşum. Düğünümüz nehir kıyısındaki ışıl ışıl bir anıya dönüştükten sonraysa bütün enerjimi ilk evimiz için alışveriş yapmaya harcamışım. Mükemmel Ev'e nihayet yerleşmiştik: Genç ailelerle dolu bir mahalledeki çıkmaz sokağın en ucundaki üç yatak odalı, iki banyolu ev.

Rutin evlilik yaşamı rayına oturmuştu, tam da yeni mahallemizdeki sokakların iki yanındaki kızılık ağacı sıraları gibi dümdüz ve tahmin edilebilirdi. James kurumsal merdivenin ilk basamağına adım atmışken Cincinnati'nin hemen doğusunda ekilebilir arazileri bulunan annemle babam bana çok cazip bir

teklifle gelmişti: Aile çiftliğinde maaşlı bir iş. Basit muhasebe ve idari işler. İstikrarlı olacaktı, güvenli. *Bilinmezler olmadan.*

Birkaç gün boyunca karar vermek için düşünürken hâlâ bodrumumuzda duran, okulda hayranlıkla okuduğum onlarca kitabın durduğu koliler yalnızca kısacık bir an gelmişti aklıma. *Northanger Manastırı. Rebecca. Mrs. Dalloway.* Bana ne faydaları olmuştu ki? James haklıydı: Kendimi eski belgelere ve perili köşk hikâyelerine adamam bana tek bir iş teklifi bile getirmemişti. Hatta aksine, öğrenci kredilerinden harcanan on binlerce dolara mal olmuştu. O kutuların içindeki kitaplara öfke duymaya başlamış ve Cambridge’de okuma düşüncemin huzursuz, işsiz bir üniversite mezununun çılgınca bir fikrinden ibaret olduğundan emin olmuşum.

Hem James’in sağlam bir işi varken yapılacak en doğru şey –*olgun* karar– yeni kocamla Cincinnati’deki yeni evimizde kalmaktı.

Aile çiftliğindeki işi kabul ederek James’i epey sevindirmiştim. Brontë, Dickens ve onca yıl hayranlık duyduğum diğer her şey de açılmamış koliler içinde bodrumumuzun uzak köşesinde, gözlerden uzak kalıp nihayetinde unutulmuştu.

O karanlık barda biramdan uzun, dolu dolu bir yudum aldım. James’in Londra’ya gelmeyi kabul etmesi bile bir mucizeydi zaten. Yıldönümü rotalarına karar verirken o kendi tercihini yapmıştı: Virgin Adaları’nda günlerini boş bir kokteyl kadehinin yanı başında kestirerek geçirebileceği sahil kenarında bir tatil yeri. Ama onun bu alkolün su gibi aktığı tatil örneğini geçen Noel gerçekleştirmiştik, o yüzden ben de James’e İngiltere ya da İrlanda gibi farklı bir şeyleri de göz önünde bulundurması için yalvarmışım. Bir ara şöyle bir bahsini açtığım nadir kitap onarım atölyesi gibi fazla akademik şeylerle vakit kaybetmemek koşuluyla Londra’ya gelmeyi kabul etmişti. İngiltere’yi görmenin bir zamanlar hayalim olduğunu bildiği için insafa geldiğini söylemişti.

Daha birkaç gün önce kristal bir şampanya kadehi gibi havaya kaldırıp parmaklarının arasında paramparça ettiği bir hayal.

Barmen yarısı boşalmış bira bardağını işaret etti ama başımı sallayarak reddettim, bir tane yeterdi. Huzursuzlanarak telefonumu çıkardım ve Facebook mesajlarımaya girdim. mürlük can dostum Rose mesaj atmıştı. **İyi misin? Seni seviyorum.**

Bir de: **Al bakalım küçük Ainsley'nin de bir resmi. O da seni seviyor. <3**

Gri ketenlerle kundaklanmış yenidoğan Ainsley karşımdaydı. Üç buçuk kilo doğan mükemmel vaftiz kızım, sevgili arkadaşımın kollarında uyuyordu. Ainsley, ben James'in sırrını öğrenmeden önce doğduğu için minnetle doldum bir an; böylece bebekle tatlı, mutlu anlar yaşayabilmiştim. Acıma rağmen gü-lümsedim. Her şeyi kaybetsem bile en azından bu ikisi vardı.

Sosyal medya bir belirteç sayılabilirse, James ve ben arkadaş çevremizde bebek arabası ittirmek ve peynirli makarnayla kaplı yanakları öpmek gibi şeyleri henüz deneyimlememiş tek çifttik. Her ne kadar beklemek zor gelse de bizim için doğru olan buydu: James'in alıştığu muhasebe firması çalışanlarının müşterileriyle alkollü yemeklere çıkmasını bekliyor, çoğu zaman haftada seksen küsur saat çalıştırıyordu. Evliliğimizin ilk dönemlerinde ben çocuk istemiş olsam da James uzun çalışma saatlerinin üzerine bir de çocuklu ailenin stresiyile uğraşmak istememişti. Böylece o on yıl boyunca her gün kurumsal merdivenin bir basamağını tırmanırken ben de o küçük pembe hapı dilimin ucuna koyup, *İleride*, diye düşünmüştüm.

Telefonumdan bugünün tarihine baktım: 2 Haziran. James'in terfi almasının ve ortaklık yoluna girmesinin –ki bu da işyerinde müşterilerle uzun saatler geçirmek gibi şeylerin geride kalması demektir– üzerinden neredeyse dört ay geçmişti.

Çocuk yapmaya karar vermemizin üzerinden geçen dört ay.

Benim o *ileridem*in nihayet geldiğu dört ay.

Ama henüz çocuk falan yoktu.

Başparmağımın tırnağını kemirerek gözlerimi kapadım. Dört aydır ilk kez, hamile kalmadığıma memnundum. Günler önce, evliliğimiz öğrendiğim şeyin ağırlığu altında ufalanmaya başlamıştı: İlişkimiz artık yalnızca iki kişiden ibaret değildi. Aramı-

za başka bir kadın girmişti. Hangi bebek böyle bir çıkmazı hak ederdi ki? Hiçbir bebek etmezdi – ne benimki ne başkalarınınki.

Bir sorun vardı: Dün regl olmam gerekiyordu ama henüz bir şey yoktu. Bütün benliğimle jet lag ve stres yüzünden olmasını umuyordum.

En iyi arkadaşımın yeni doğmuş bebeğine son bir kez baktım, kıskançlık değil de geleceğe dair bir huzursuzluk duydum. Benim bebeğimin de Ainsley'nin bir ömürlük arkadaşı olmasını, aralarında tıpkı benimle Rose'unki gibi bir bağ olmasını istedim. Ama James'in sırrını öğrendikten sonra annelik şöyle dursun, evlilik bile benim için bir seçenek olarak kalacak mı emin değildim.

On yıldır ilk kez, belki de o iskelenin ucunda James'e evet diyerek hata etmiş olabileceğimi düşündüm. Hayır desem ya da henüz olmaz desem ne olurdu? Hâlâ Ohio'da olup günlerimi sevmediğim bir işte geçireceğimden ve evliliğimin bir uçurumun kıyısında yalpalayacağından şüpheliydim. Acaba Londra gibi bir yerde mi yaşıyor, ders veriyor ya da araştırma yapıyor olurdu? Belki de James'in şakasını yapıp durduğu gibi masallara sıkışıp kalırdım ama bu yine de şu an kendimi içinde bulduğum kâbustan daha iyi olmaz mıydı?

Kocamın pragmatizmine ve hesaplı doğasına her zaman değer vermiştim. Evliliğimizin büyük kısmında bunu James'in beni güvende tutma, ayaklarımın yere basmasını sağlama biçimi olarak görmüştüm. Aniden gelen bir fikrin –onun önceden belirlenmiş hedef ve isteklerinin dışında kalan herhangi bir şeyin– peşine düştüğümde hemen bir risk haritası ve olumsuz taraflar listesi çıkararak beni hayal âleminden geri döndürürdü. Eh, ne de olsa onu şirketinde ilerleten şey bu rasyonellikti. Ama şimdi, James'le aramızda koca bir dünya varken, hayatımda ilk kez acaba bir zamanlar peşine düştüğüm hayaller onun için bir muhasebe meselesinden birazcık olsun fazlasını ifade etti mi diye merak ediyordum. O benim mutluluğumdan ziyade *yatırımın geri dönmesi ve risk yönetimi* gibi şeyler konusunda endişeliydi.

James'te hep akla uygun bulduğum şeylerse şimdi ilk kez başka türlü görünüyordu gözüme: boğucu ve alttan alta manipülatif.

Oturduğum yerde kıpırdandım, yapış yapış olan bacaklarımı deriden kaldırdım ve telefonumun ekranını kapadım. Evi ve neler olabileceğini düşünmenin Londra'da bana hiçbir faydası olmayacaktı.

Neyse ki Eski Fleet Meyhanesi'nin içindeki birkaç müşteri otuz dört yaşındaki bir kadının barda tek başına oturmasında ters bir şey görmedi. Dikkatlerin üzerimde olmaması iyi gelmişti ve Boddingtons da yol yorgunu, ağırlı bedenimi yavaş yavaş gevşetmeye başlamıştı. Ellerimi bardağın etrafına sımsıkı sardım; sol elimdeki yüzüğün cama yaptığı baskı rahatsız ediciydi. İçkimi bitirdim.

Dışarı çıkıp da şimdi nereye gitsem diye düşünürken –otеле gidip biraz kestirmeyi sonuna kadar hak etmiştim– bej pantolonlu beyefendinin beni durdurduğu ve şu şeye... neydi adı? Çamur kaçıışı mı? Hayır, çamur *kazısı*. İşte oraya davet ettiği yere yaklaştım. Grubun saat iki buçukta az ileride, basamakların dibinde buluşacağını söylemişti. Telefonumu çıkarıp saate baktım. 14:35'ti. Birden canlanarak adımlarımı hızlandırdım. On yıl önce bayılabileceğim türden bir maceraydı bu; Viktoryenler ve *çamur kazıcıları* konusunda bir şeyler öğrenmek için Thames Nehri boyunca nazik, ihtiyar bir İngiliz'in peşine takılmak. James şüphesiz bu spontane maceraya direnirdi ama o beni engellemek için burada değildi.

Tek başımayken canım ne bok isterse onu yapabilirdim.

Yol üzerinde La Grande'nin yanından geçtim –bu fiyakalı otelde kalma işi annemle babamın evlilik yıldönümü hediyesiydi– ama dönüp bakmadım bile. Nehre yaklaştım, suya doğru inen beton basamakları kolaylıkla buldum. Kanalin en derin kısmındaki çamurlu, mat akıntı, sanki altında bir şeyler telaşla kıpırdanıyormuş gibi çalkalanıyordu. İleri doğru bir adım attım, etrafımdaki yayalar daha tahmin edilebilir risklere doğru ilerliyordu.

Basamaklar dikti ve gayet modern bir şehrin merkezinde görmeyi beklediğimden çok daha kötü durumdaydı. Basamaklar arasında en az kırk beş santimlik mesafe vardı ve antik betonlar gibi kırık taşlardan yapılmıştı. Spor ayakkabılarıma ve taşıması kolay çantama şükrederek ağır ağır indim. En aşağı ulaşınca etrafımdaki sessizliği fark ederek duraksadım. Nehrin karşısında, güney kıyıda arabalar ve yayalar hızlı hızlı geçiyordu ama bu mesafeden hiçbirinin sesini duyamıyordum. Tek duyduğum nehrin kıyısına usulca vuran dalgalar, suda girdap oluşturan çakılların ahenkli sesi ve tepemde bir martının yalnız çağlıydı.

Çamur kazısı tur grubu biraz ötede toplanmış dikkatle rehberlerini, daha önce sokakta tanıştığım şu adamı dinliyordu. Kendimi toparladım ve gevşek taşlarla çamur birikintilerinin arasında dikkatle hareket ederek ilerledim. Gruba yaklaşırken evle ilgili tüm düşünceleri geride bırakabilmeyi diledim: James, perdesini araladığım sır, sonuçlanamamış çocuk arzumuz. Beni boğan üzüntülere, öfkenin nefesimi kesen o keskin ve beklenmedik dikenlerine bir mola vermeliydim. Önümüzdeki on günü nasıl geçirmeye karar verirsem vereyim, kırk sekiz saat önce James'le ilgili öğrendiğim şeyi hatırlamanın ve bunları yeniden yaşamamanın hiçbir faydası yoktu.

Burada, Londra'da, bu yıldönümü "kutlaması" gezisinde *kendim* gerçekten ne istiyorum onu keşfetmeliydim. Arzuladığım hayatta James'e ve birlikte büyütmeyi umduğumuz çocuklara hâlâ yer olup olmadığını.

Ama bunu yapmak için de kendime ait birkaç gerçeği gömüldükleri yerden çıkarmam gerekiyordu.